

Đề 1: Kể lại một truyện cổ tích hoặc một truyện ngắn mà anh (chị) yêu thích (ví dụ: Sọ Dừa, Bến Quê, Những ngôi sao xa xôi, ...)

Mời các bạn tham khảo dàn ý và bài văn mẫu viết tập làm văn số 2 lớp 10 đề 1 hay nhất tại đây:

Dàn ý bài viết số 5 lớp 10 đề 1

Mở bài

- Kể giới thiệu gia cảnh bố mẹ Sọ Dừa
- Sự ra đời thần kì và hình ảnh dị dạng của Sọ Dừa.

Thân bài

Lần lượt kể các sự việc sau:

- Sọ Dừa đi chăn bò cho nhà Phú ông những tưởng sẽ rất khó khăn nhưng cậu chăn rất giỏi.
- Phú ông cắt cử ba cô con gái đưa cơm cho Sọ Dừa.
  - + Hai cô chị ác nghiệt, kiêu kì, thường hắt hủi Sọ Dừa.
  - + Cô út hiền lành, tính hay thương người, đối đãi với Sọ Dừa rất tử tế.
- Cô út nhiều lần bắt gặp Sọ Dừa biến thành chàng trai tuấn tú khôi ngô đem lòng yêu thương chàng.
- Sọ Dừa đòi mẹ sang hỏi cho mình con gái Phú ông.
- Hai cô chị xấu tính nên từ chối. Cô út vì biết được thân hình của Sọ Dừa nên cúi mặt, e lệ bằng lòng,
- Sọ Dừa đi thi. Trước khi đi còn dặn dò và trao cho vợ những vật hộ thân.
- Hai cô chị bày mưu ác rồi đẩy cô em vào bụng cá.
- Cô em không chết, giạt vào sông ở đảo hoang rồi may mắn nhờ vào những vật hộ thân mà gặp được chồng mình.

Kết bài

- Hai cô chị thấy cô em trở về thì xấu hổ bỏ đi biệt tích.
- Vợ chồng quan trọng từ đây sống hạnh phúc bên nhau.

Bài viết mẫu tập làm văn số 2 lớp 10 đề 1

Ngày xưa, có hai vợ chồng một lão nông nghèo đi ở cho nhà một phú ông. Họ hiền lành, chăm chỉ nhưng đã ngoài năm mươi tuổi mà chưa có lấy một mụn con.

Một hôm, người vợ vào rừng lấy củi. Trời nắng to, khát nước quá, thấy cái sọ dừa bên gốc cây to đựng đầy nước mưa, bà bèn bưng lên uống. Thế rồi, về nhà, bà có mang.

Ít lâu sau, người chồng mất. Bà sinh ra một đứa con không có chân tay, mình mẩy, cứ tròn lông lóc như một quả dừa. Bà buồn, toan vứt nó đi thì đứa bé lên tiếng bảo.

– Mẹ ơi! Con là người đấy! Mẹ đừng vứt con mà tội nghiệp. Bà lão thương tình để lại nuôi rồi đặt tên cho cậu là Sọ Dừa.

Lớn lên, Sọ Dừa vẫn thế, cứ lẩn lôn lóc chẳng làm được việc gì. Bà mẹ lấy làm phiền lòng lắm. Sọ Dừa biết vậy bèn xin mẹ đến chăn bò cho nhà phú ông.

Nghe nói đến Sọ Dừa, phú ông ngần ngại. Nhưng nghĩ: nuôi nó thì ít tốn cơm, công sá lại chẳng đáng là bao, phú ông đồng ý. Chẳng ngờ cậu chăn bò rất giỏi. Ngày ngày, cậu lẩn sau đàn bò ra đồng, tối đến lại lẩn sau đàn bò về nhà. Cả đàn bò, con nào con nấy cứ no căng. Phú ông lấy làm mừng lắm!

Vào ngày mùa, tôi tớ ra đồng làm hết cả, phú ông bèn sai ba cô con gái thay phiên nhau đem cơm cho Sọ Dừa. Trong những lần như thế, hai cô chị kiêu kì, ác nghiệt thường hắt hủi Sọ Dừa, chỉ có cô em vốn tính thương người là đối đãi với Sọ Dừa tử tế.

Một hôm đến phiên cô út mang cơm cho Sọ Dừa. Mới đến chân núi, cô bỗng nghe thấy tiếng sáo véo von. Rón rén bước lên cô nhìn thấy một chàng trai khôi ngô tuấn tú đang ngồi trên chiếc võng đào thổi sáo cho đàn bò gặm cỏ. Thế nhưng vừa mới đứng lên, tất cả đã biến mất tăm, chỉ thấy Sọ Dừa nằm lẩn lóc ở đấy. Nhiều lần như vậy, cô út biết Sọ Dừa không phải người thường, bèn đem lòng yêu quý.

Đến cuối mùa ở thuê, Sọ Dừa về nhà giục mẹ đến hỏi con gái phú ông về làm vợ. Bà lão thấy vậy tỏ ra vô cùng sừng sốt, nhưng thấy con năn nỉ mãi, bà cũng chiều lòng.

Thấy mẹ Sọ Dừa mang cau đến dạm, phú ông cười mỉa mai:

– Muốn hỏi con gái ta, hãy về sắm đủ một chĩnh vàng cốm, mười tấm lụa đào, mười con lợn béo, mười vò rượu tăm đem sang đây.

Bà lão đành ra về, nghĩ là phải thôi hẳn việc lấy vợ cho con. Chẳng ngờ, đúng ngày hẹn, bỗng dung trong nhà có đầy đủ mọi sính lễ, lại có cả gia nhân ở dưới nhà chạy lên khiêng lễ vật sang nhà của phú ông. Phú ông hoa cả mắt lúng túng gọi ba cô con gái ra hỏi ý. Hai cô chị bĩu môi chê bai Sọ Dừa xấu xí rồi ngúng nguây đi vào, chỉ có cô út là cúi đầu e lệ tỏ ý bằng lòng.

Trong ngày cưới, Sọ Dừa cho bày cỗ thật linh đình, gia nhân chạy ra chạy vào tấp nập. Lúc rước dâu, chẳng ai thấy Sọ Dừa trọc lốc, xấu xí đâu chỉ thấy một chàng trai khôi ngô tuấn tú đứng bên cô út. Mọi người thấy vậy đều cảm thấy sừng sốt và mừng rỡ, còn hai cô chị thì vừa tiếc lại vừa ghen tức.

Từ ngày ấy, hai vợ chồng Sọ Dừa sống với nhau rất hạnh phúc. Không những thế, Sọ Dừa còn tỏ ra rất thông minh. Chàng ngày đêm miệt mài đèn sách và quả nhiên năm ấy, Sọ Dừa đỗ trạng nguyên. Thế nhưng cũng lại chẳng bao lâu sau, Sọ Dừa được vua sai đi sứ. Trước khi đi, chàng đưa cho vợ một hòn đá lửa, một con dao và hai quả trứng gà nói là để hộ thân.

Ganh tị với cô em, hai cô chị sinh lòng ghen ghét rắp tâm hại em để thay làm bà trạng. Nhân quan trạng đi vắng, hai chị sang rủ cô út chèo thuyền ra biển rồi cứ thế lừa đẩy cô em xuống nước. Cô út bị cá kình nuốt chửng, nhưng may có con dao mà thoát chết. Cô dạt vào một hòn đảo, lấy dao khoét bụng cá chui ra, đánh đá lấy lửa nướng thịt cá ăn. Sống được ít ngày trên đảo, cặp gà cũng kịp nở thành một đôi gà đẹp để làm bạn cùng cô út.

Một hôm có chiếc thuyền đi qua đảo, con gà trống nhìn thấy bèn gáy to:

Ò... ó... o

Phải thuyền quan trạng rước cô tôi về.

Quan cho thuyền vào xem, chẳng ngờ đó chính là vợ mình. Hai vợ chồng gặp nhau, mừng mừng tủi tủi. Đưa vợ về nhà, quan trạng mở tiệc mừng mời bà con đến chia vui, nhưng lại giấu vợ trong nhà không cho ai biết. Hai cô chị thấy thế khắp

khởi mừng thầm, tranh nhau kể chuyện cô em rủi ro ra chiều thương tiếc lắm. Quan trạng không nói gì, tiệc xong mới cho gọi vợ ra. Hai cô chị nhìn thấy cô em thì xấu hổ quá, lén bỏ ra về rồi từ đó bỏ đi biệt xứ.

Đề 2: Hãy tưởng tượng mình là Xi-mông, kể lại truyện *Bố của Xi-mông*.

Dưới đây là dàn ý và bài làm văn mẫu viết tập làm văn số 2 - Văn tự sự lớp 10 đề 2 được trình bày chi tiết, dễ hiểu nhất mời các bạn học sinh tham khảo:

Dàn ý bài viết số 2 lớp 10 đề 2

Mở bài

- Giới thiệu:

- + Tôi là Xi-Mông, là con của mẹ Blăng-sốt và bố Phi-líp yêu thương.
- + Thế nhưng, các bạn biết không, trước đây tôi đã vô cùng đau khổ vì bị coi là đứa trẻ không có bố.

Thân bài

Kể lại lần lượt các sự kiện trong đoạn trích "*Bố của Xi-Mông*".

- Hôm ấy là ngày đầu tiên tôi đi học:

- + Bị bạn bè trêu như thế nào ?
- + Bản thân đau đớn ra sao ? (trong suy nghĩ, hành động,...)
- + Cảm giác sợ hãi, muốn lẩn tránh, xa lánh bạn bè

- Tôi đã bỏ lên bờ sông, trong đầu vương vấn ý định tự tử ngay lúc ấy.

- + Kể lại tâm trạng vô cùng tuyệt vọng lúc ở bờ sông.
- + Cảnh vật lúc đó thế nào ? Nó khiến "tôi" cảm giác ra sao ?

- Đang tuyệt vọng, bỗng nhiên có một bàn tay chắc nịch đặt lên vai tôi. Đó là bác thợ rèn Phi-líp.

- + Kể lại việc bác thợ rèn nói chuyện với mình ra sao.

+ Bác đưa mình về và nói chuyện với mẹ thế nào.

- Vô cùng sung sướng khi Bác Phi-líp đồng ý nhận làm cha của mình. Muốn khoe với các bạn và tự hào vì mình có bố.

Kết bài

- Đây là câu chuyện có ý nghĩa nhất đối với bản thân tôi.

- Kể từ ngày ấy tôi luôn hạnh phúc và tự hào vì được sống trong tình thương yêu của cả bố mẹ tôi.

Bài viết mẫu tập làm văn số 2 lớp 10 đề 2

Tiếng bố thân thương, đã bao lần tôi nằm mơ được có một người bố thực thụ. Và ngày hôm ấy chính là ngày hạnh phúc nhất cuộc đời tôi khi bác Phi-líp đã nhận tôi làm con.

Tôi là một cậu bé không có cha, mẹ tôi là Blăng-sốt một người phụ nữ trẻ đẹp, có gương mặt nghiêm nghị. Tôi không biết cha tôi là ai, tôi chỉ biết tôi và mẹ mới chuyên đến đây sinh sống. Nhưng đây thực sự là một tai họa với tôi, tôi không giống như những đứa trẻ khác, tôi không có cha, và đó là nỗi nhục nhã, nỗi đau mà những đứa bạn cùng lớp xoáy vào tâm chọc tôi. Chúng không thể hiểu nỗi đau của một người không có cha ở bên che chở yêu thương, chúng chưa biết và chưa từng nếm trải điều ấy một lần nên những lời chúng nói ra thật độc địa. Tim tôi đau nhói mỗi lần chúng trêu chọc tôi và tôi uất hận, giận dữ với mẹ, tại sao mẹ lại không cho tôi một người cha. Và tôi cũng biết rằng người lớn tuy không nói ra nhưng lúc nào cũng ném ánh mắt dò xét, vừa thương hại và thì thầm nói với nhau: “Nó là một đứa trẻ không có cha”.

Hôm ấy vẫn như mọi ngày, tôi đến trường, lòng tôi xao xác buồn đau và tôi lại tiếp tục bị lũ bạn hùa vào trêu chọc. Nỗi buồn hòa cùng nỗi giận dữ tôi bỏ đi với ý định tự tử. Chỉ cần kết thúc cuộc đời này tôi sẽ không phải chịu những lời gièm pha cay nghiệt của chúng nữa.

Bên ngoài khung cảnh thật đẹp đẽ, trời âm áp vô cùng. Ánh mặt trời không quá gắt, hơi ẩm bãi cỏ, dòng nước. Không khí thật âm áp, trong lành và dễ chịu. Những chú nhái xanh lục nhảy nhót quanh tôi. Tôi chạy đuổi để bắt chúng, nhưng chúng thật nhanh, tôi chưa kịp vồ chúng đã thoát khỏi tay. Tôi không bỏ cuộc, sau hai ba lần vô hụt tôi đã cảm được con vật, nỗ lực giữa nhằm thoát khỏi bàn tay tôi. Nhìn vậy tôi bỗng nhớ những đồ chơi làm bằng gỗ hẹp đóng đinh chữ chi được xếp

chồng lên nhau và ta có thể điều khiển được. Bất giác tôi lại nhớ đến mẹ của tôi, lòng tôi quặn thắt, tôi nức nở khóc thật to, tôi khóc cho vui nỗi tủi hờn, uất ức.

Nhưng bỗng từ phía sau tôi một bàn tay ấm nóng, chắc nịch đặt lên đôi vai bé nhỏ đang rung lên từng đợt theo tiếng khóc của tôi. Một giọng nói ồm ồm cất lên:

- Có điều gì làm cháu buồn phiền đến thế, cháu ơi?

Đó là một người công nhân cao lớn, với bộ râu đen và quần tít lại, tôi lau nước mắt, nghẹn ngào nói:

- Cháu ... cháu không có bố.

Khuôn mặt bác bỗng có sự thay đổi, đôi mắt trở nên hiền từ, nhân hậu hơn. Bằng đôi bàn tay to lớn, bác vỗ nhẹ vào lưng tôi an ủi với một giọng nhẹ nhàng nhất, bác khuyên tôi:

- Thôi nào, đừng buồn nữa, cháu ơi, và về nhà mẹ cháu với bác đi. Người ta sẽ cho cháu một ông bố.

Nghe thấy tôi sẽ có bố, tôi lập tức vui mừng và nín khóc ngay. Bác nắm tay đưa tôi về, đôi bàn tay đen xì, đầy muội than nhưng thật ấm nóng và chắc chắn. Ước gì tôi có một người bố như bác. Chẳng mấy chốc tôi đã đứng trước cửa nhà mình, bác công nhân gõ cửa và mẹ tôi xuất hiện. Thấy mẹ tôi bác trao tôi cho mẹ và giọng ngập ngừng nói:

- Đây, thưa chị, tôi dắt về trả cho chị cháu bé bị lạc ở gần bờ sông.

Lúc ấy bao nhiêu tủi hờn trong tôi lại trào dâng, tôi chạy đến ôm cổ mẹ mà òa khóc, vừa khóc tôi vừa nói:

- Không, mẹ ơi, con đã muốn nhảy xuống sông cho chết đuối, vì chúng nó đánh con ... đánh con ... tại con không có bố. Tôi gục lên vai mẹ mà khóc lớn hơn. Rồi tôi bỗng nảy ra ý định, hay là xin bác công nhân là bố của mình. Không chần chừ, tôi rời vòng tay mẹ, chạy đến bác và đề nghị:

- Bác có muốn làm bố cháu không?

Bác im lặng, không nói gì, tôi tủi hổ và thét lớn:

- Nếu bác không muốn, cháu sẽ quay trở ra nhảy xuống sông chết đuối.

Nghe thấy tôi lặp lại ý định tự tử, bác lập tức gạt đầu đồng ý. Tranh thủ cơ hội đó tôi hỏi tên bác và biết bác tên là Phi-lip. Vậy là từ bây giờ tôi đã có bố, bố của tôi là Phi-lip, tôi hạnh phúc và sung sướng biết bao. Cũng từ bây giờ tôi sẽ không phải chịu sự hành hạ, lăng nhục của lũ bạn nữa.

Ngày hôm sau tôi đến lớp tâm trạng đầy vui vẻ, hứng khởi. Tôi tự tin đứng trước lũ bạn, chúng có trêu đùa, tôi cũng có thể đồng dục tuyên bố, tôi đã có bố và bố của tôi tên là Phi-lip. Có bố là niềm vui, niềm hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời tôi. Nó đem lại cho tôi sự tự tin để đối mặt với tất cả những khó khăn trong cuộc sống này.

Đề 3: Sau khi tự tử ở giếng Loa Thành, xuống thủy cung, Trọng Thủy đã tìm gặp lại Mị Châu. Những sự việc gì đã xảy ra? Hãy kể lại câu chuyện đó.

Hướng dẫn chi tiết nhất dàn ý và bài làm văn mẫu đề 3 bài tập làm văn số 2 lớp 10 - Văn tự sự được trình bày hay nhất dưới đây:

Dàn ý bài văn mẫu lớp 10 số 2 Đề 3

Mở bài

- Sau khi an táng cho vợ, Trọng Thủy ngày đêm buồn rầu khổ não.
- Một hôm đang tắm, Trọng Thủy nhìn thấy bóng Mị Châu ở dưới nước bèn nhảy xuống giếng ôm nàng mà chết.

Thân bài

- Trọng Thủy lạc xuống Thủy cung.
  - + Vì trong lòng luôn ôm nỗi nhớ Mị Châu nên sau khi chết, linh hồn Trọng Thủy tự tìm đến thủy cung.
  - + Miêu tả cảnh cảnh ở dưới thủy cung (cung điện nguy nga lộng lẫy, người hầu đi lại rất đông...).
- Trọng Thủy gặp lại Mị Châu.
  - + Đang ngỡ ngác thì Trọng Thủy bị quân lính bắt vào đại điện.
  - + Trọng Thủy được đưa đến quỳ trước mặt một người mà lính hầu gọi là công chúa.

+ Sau một hồi lục vấn, Trọng Thủy kể rõ mọi sự tình. Lúc ấy Mị Châu cũng rung rung nước mắt.

- Mị Châu kể lại chuyện mình và trách Trọng Thủy.

+ Mị Châu chết, được vua Thủy Tề nhận làm con nuôi.

+ Mị Châu cứng rắn nặng lời phê phán oán trách Trọng Thủy: Trách chàng là người phản bội; Trách chàng gieo bao đớn đau cho hai cha con nàng và đất nước.

+ Mị Châu nhất quyết cự tuyệt Trọng Thủy rồi cả cung điện tự nhiên biến mất.

- Trọng Thủy còn lại một mình: Buồn rầu, khổ não, Trọng Thủy mong ước nước biển ngàn năm sẽ xoá sạch lầm lỗi của mình.

Kết bài

Trọng Thủy hoá thành một bức tượng đá vĩnh viễn nằm lại dưới đáy đại dương.

* Lưu ý: Người viết có thể vẫn dựa vào dàn ý nêu trên nhưng có thể chọn nội dung câu chuyện khác, ví dụ:

+ Trọng Thủy và Mị Châu gặp gỡ nhau. Hai người tỏ ra ân hận. Nhưng rồi họ quyết định từ bỏ mọi chuyện ở dương gian để sống cuộc sống vợ chồng hạnh phúc nơi đáy nước.

+ Mị Châu gặp Trọng Thủy. Nàng phân rõ lí tình về những chuyện lúc hai người còn sống. Hiểu lời vợ, Trọng Thủy tỏ ra ân hận, nhận tất cả lầm lỗi về mình. Hai người hứa hẹn sẽ làm những điều tốt đẹp để bù đắp những lầm lỗi trước đây.

Bài văn mẫu viết TLV số 2 lớp 10 đề 3

Sau khi biết được người vợ thân yêu của mình đã phải chết bi thảm. Trọng Thủy vô cùng đau khổ, dằn vặt và hối hận vì mình đã gây ra cái chết của Mị Châu. Suốt ngày, chàng thần thờ, ngẩn ngơ như người mất hồn. Rồi một hôm, chàng như thấy bóng dáng Mị Châu thấp thoáng trong làn nước giếng Loa Thành nên đã lao đầu xuống giếng mà chết.

Giếng Loa Thành nổi tiếng là sâu nên Trọng Thủy rơi mãi mà không chạm đáy. Khi rơi xuống, Trọng Thủy đã bị va đập vào đá, chảy nhiều máu và bất tỉnh, không còn biết gì nữa. Khi Trọng Thủy tỉnh dậy, chàng thấy mình đang ở một nơi rất lạ. Chàng con đang ngồi bần khoăn không hiểu chuyện gì xảy ra thì thấy có một con

cá chép vàng to đi thẳng bằng đuôi, hai vây của nó cầm giáo trông rất kì lạ. Con cá tiến lại gần và cất tiếng nói:

- Thưa! Long Vương chúng tôi thấy xác ngài trôi dạt đến tận ngoài biển Đông này, đã thương tình vẫy nước thân cho ngài sống lại. Nay ngài khỏe lại, Long Vương có lời mời ngài đến gặp mặt.

Trọng Thủy đáp ngay:

- Ô! Ra là vậy! Ta đang băn khoăn không biết mình đang ở đâu. Được rồi, người hãy dẫn ta đến diện kiến Long Vương.

Thế là cá chép vàng dẫn chàng đi đến chỗ Long Vương. Trước mặt chàng là một thế giới rộng lớn, xung quanh là nước với những loại tảo biển, san hô và các loại sinh vật tuyệt đẹp nơi biển cả, mà chàng chưa bao giờ được thấy. Có những đàn cá nổi đuôi nhau, vui đùa nhảy múa... Đến diện kiến Long Vương, Trọng Thủy cảm ơn Long Vương về ơn cứu mạng. Chàng cũng bày tỏ nỗi lòng mình và thỉnh cầu được gặp Mị Châu. Thấu hiểu được nỗi lòng của Trọng Thủy, Long Vương khéo léo sắp xếp cho chàng gặp Mị Châu. Vậy là họ đã được gặp nhau. Trọng Thủy chạy lại nắm tay Mị Châu. Nàng rất dỗi bất ngờ khi thấy Trọng Thủy đến tìm gặp mình. Tim nàng thôn thức. Đứng trước mặt Trọng Thủy, Mị Châu rất muốn được ôm lấy chàng. Nhưng rồi, nàng cố nén lòng, bình thản gạt tay Trọng Thủy ra:

- Người kia! Người đã xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ giúp Triệu Đà thôn tính nước Âu Lạc, sao không ở trên đó hưởng cuộc sống vinh hoa phú quý mà lại xuống tìm gặp ta làm gì?

Từng câu, từng chữ trong lời nói đanh thép của Mị Châu như từng vết dao cứa vào lòng Trọng Thủy khiến trái tim chàng đau nhói. Đau khổ, chàng cất tiếng:

- Ôi Mị Châu yêu dấu! Sao nàng lại có thể phủ phàng đến thế. Ta biết ta sai, ta rất hối hận và dằn vặt bản thân mình. Nhưng xin nàng hãy hiểu cho tình cảm của ta đối với nàng, xin nàng hãy tha thứ cho ta.

Mị Châu đang rất khổ tâm, con tim nàng như bị giằng xé. Nàng rất muốn tha thứ cho Trọng Thủy, nhưng nàng lại nhớ đến tội bất trung với nước, bất hiếu với cha mà mình đã gây ra, Mị Châu cất tiếng hỏi:

- Có sao chàng lại nhẫn tâm lừa dối ta khiến ta đau khổ? Ta thật ngây dại, vì tình yêu mà nghe theo mọi sự sắp đặt của chàng.

Trọng Thủy đau khổ, xót xa, ân hận:

Nàng ơi, mong nàng hiểu cho ta, ta không thể nào làm khác được. Ta không dám chống lại mệnh lệnh của vua cha. Quả thật, lúc đầu ta rắp tâm lừa dối cha con nàng, nhưng sau một thời gian chung sống với nhau, ta đã thật sự yêu nàng – một cô gái hồn nhiên, ngây thơ, trong sáng. Làm sao ta có thể quên được nàng, vợ chồng một ngày nên tình, nên nghĩa. Lúc ta nhận ra sự tàn bạo, nghiệt ngã của chiến tranh phi nghĩa, thì đã quá muộn rồi. Vì mù quán tuân theo lệnh của vua cha mà ta đã trở thành tội đồ, kẻ phản bội đáng bị người đời lên án, ta còn phải trả giá bằng chính hạnh phúc của mình. Mị Châu ơi! Lần nữa ta cầu xin sự rộng lòng tha thứ của nàng.

Mọi vật xung quanh tĩnh lặng như đang đồng cảm thương xót cho số phận đôi vợ chồng trẻ này. Nước mắt Mị Châu vẫn lăn chã tuôn rơi. Nàng vừa giận, vừa thương. Trọng Thủy – một nạn nhân khốn khổ của cuộc chiến tranh phi nghĩa tàn ác. Nhưng lí trí đang mách bảo nàng quyết không để “trái tim lầm chỗ để trên đầu” lần nữa, nàng dịu giọng:

- Thôi, chàng đừng nói nữa, dù sao cũng cảm ơn tình cảm chân thành của chàng dành cho ta. Nhưng ra không thể tha thứ cho chàng – kẻ tội đồ của nước Âu Lạc. Ta không thể! Từ nay chàng đừng đến tìm gặp ta nữa, ta không muốn !

Trái tim Trọng Thủy như đang ta vỡ thành nhiều mảnh. Chàng đau khổ muốn chết. Chàng khuôn khoản cầu xin Mị Châu lần nữa:

- Mị Châu ơi! Xin nàng hãy tha thứ cho ta. Ta đã biết tội của mình rồi, đã ân hận lắm rồi. Dù ta phải chịu nhiều hình phạt, cực hình, đau khổ đến nhường nào nữa, cũng mong nàng tha thứ và mong được gặp nàng

Mị Châu nhất quyết cự tuyệt Trọng Thủy. Rồi cả Mị Châu và cung điện tự nhiên biến mất. Trọng Thủy còn lại trơ trọi một mình. Buồn rầu, khổ não, Trọng Thủy mong ước nước biển ngàn năm sẽ xóa sạch lỗi lầm của mình.

- Mị Châu, ta ao ước biết bao đến một lúc nào đó, ta và nàng sẽ gặp lại nhau, một nơi rất xa. Khi ấy không còn những cuộc chiến tranh giữa các dân tộc. Ta và nàng sẽ không còn kẻ Bắc người Nam nữa, và rồi tình yêu sẽ trở lại giữa hai ta.

Vừa dứt lời, Trọng Thủy hóa thành một bức tượng đá, vĩnh viễn nằm lại dưới đáy đại dương.

Đề 4: Kể lại một kỉ niệm sâu sắc của anh (chị) về tình cảm gia đình, tình bạn, tình thầy trò theo ngôi kể thứ nhất.

Mời các bạn học sinh tham khảo tài liệu về dàn ý và bài làm văn mẫu số 2 đề 4 lớp 10 hay nhất dưới đây:

Dàn ý bài viết tập làm văn số 2 lớp 10 đề 4

Mở bài

- Giới thiệu mối quan hệ của bản thân với người mà mình đã có được kỉ niệm giàu ấn tượng và sâu sắc (ông bà, cha mẹ, bạn bè, thầy cô...).
- Kể lại hoàn cảnh nảy sinh kỉ niệm ấy (trong một lần về thăm quê, trong một lần cùng cả lớp đi chơi, đi học nhóm hoặc trong một lần được điểm tốt, hay một lần mắc lỗi được thầy cô rộng lượng phân tích và tha thứ...).

Thân bài

(1) Giới thiệu chung về tình cảm của bản thân với người mà ta sắp xếp (tình cảm gắn bó lâu bền hay mới gặp, mới quen, mới được thầy (cô) dạy bộ môn hay chủ nhiệm...).

(2) Kể về kỉ niệm.

- Câu chuyện diễn ra vào khi nào ?

- Kể lại nội dung sự việc.

+ Sự việc xảy ra thế nào ?

+ Cách ứng xử của mọi người ra sao ?

Ví dụ: Vào giờ kiểm tra, tôi không học thuộc bài nhưng không nói thật. Tôi tìm đủ lí do để chối quanh co (do mẹ tôi bị ốm...). Nhưng không ngờ hôm trước cô có gọi điện cho mẹ trao đổi về tình hình học tập của tôi. Nhưng ngay lúc ấy cô không trách phạt. Để giữ thể diện cho tôi, cô mời tôi cuối giờ ở lại để "hỏi thăm" sức khỏe của mẹ tôi...

- Kỉ niệm ấy đã để lại trong bản thân điều gì? (Một bài học, thêm yêu quý ông bà, bạn bè, thầy cô hơn...).

Kết bài

- Nhấn mạnh lại ý nghĩa của kỉ niệm ấy.
- Tự hào và hạnh phúc vì có được người ông (bà, cha mẹ, bạn, thầy cô ...) như thế.

Bài văn mẫu TLV số 2 lớp 10 đề 4

Ba mẹ tôi chia tay từ sớm, mẹ đưa tôi rời bỏ quê hương đến một vùng đất mới để sinh sống. Khi ấy tôi còn nhỏ tôi chưa biết thế nào là cực khổ, vất vả, tôi chỉ biết gia đình tôi nghèo hơn những gia đình khác. Nếu mâm cơm bình thường mọi nhà mỗi người sẽ có một quả trứng, thì nhà tôi chỉ có duy nhất một quả cho hai mẹ con. Nếu nhà mọi người được làm bằng gỗ, lán si măng thì nhà tôi được xây lại bằng những phen nứa ọp ẹp mà chỉ cần một cơn mưa to là có thể đổ ập. Nhưng mẹ tôi là một người phụ nữ kiên cường. Những năm đói khổ ấy mẹ vẫn vững vàng trước mọi giông tố nuôi tôi khôn lớn.

Mẹ tôi nhỏ người, thấp và gầy. Khuôn mặt mẹ tròn và những đường nét trên mặt rất đẹp. Dù phải chịu nhiều vất vả, khổ cực nhưng cũng không làm phai mờ nét đẹp đó của mẹ. Đôi lông mày đen dài dài, uốn cong cong, ôm trọn lấy đôi mắt trong, sáng và có hồn. Đôi mắt mẹ, tôi ít thấy tươi vui, trong mắt ngập đầy nỗi buồn và ưu tư. Nhưng cũng có đôi khi tôi thấy đôi mắt ấy cười, nhất là những ngày mẹ đi làm được nhiều tiền hơn, hôm ấy bữa ăn đủ đầy và nhìn thấy tôi ăn ngon miệng, hết bát này đến bát khác. Niềm vui của mẹ thật bình dị. Da mẹ trước đây rất trắng, hồng hào, tôi đã từng xem một bức ảnh của mẹ, nhưng từ ngày rời quê hương, phải vất vả kiếm sống da mẹ đã sạm dần, những vết nhăn cũng xuất hiện trên mặt. Tôi thích giọng mẹ nói, giọng mẹ hát ru. Những trưa hè nghe tiếng mẹ ru ngọt ngào: “Đôi làn môi con ....” Dù có nóng nực cũng khiến tôi chìm sâu vào giấc ngủ.

Những năm đầu sống ở đây cuộc sống của hai mẹ con rất chật vật, vất vả. Mẹ tôi làm đủ nghề, đi chợ huyện, bán hàng,... để trang trải cuộc sống. Mẹ hay cáu gắt và khe khắt với tôi. Bất cứ lỗi nào, dù nhỏ mẹ cũng mắng và tệ hơn là đánh. Đôi khi tôi rất ghét mẹ, vì mẹ đã đối xử tệ bạc với tôi. Nhưng tôi đâu thấu hiểu nỗi lòng của một bà mẹ phải tự mình nuôi con. Sợ tôi được nuông chiều đâm hư hỏng, nên mẹ khắt khe với tôi hơn những người mẹ khác.

Nhưng có lẽ để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong tôi chính là ngày hôm ấy. Trước khi mẹ được nhận làm giáo viên ở trường mầm non và cuộc sống hai mẹ con bớt chật vật, sáng nào mẹ cũng dậy từ 3 giờ, đi chợ huyện để bán hàng. Hôm ấy như mọi ngày mẹ đi chợ vào sáng sớm và để tôi ở nhà tự lo liệu mọi việc. Nhưng hôm ấy thay vì như mọi lần tôi ở nhà ngoan ngoãn, đợi mẹ về thì tôi lại cùng chúng bạn vào rừng lấy củi từ sớm. Tôi muốn tạo cho mẹ một bất ngờ, tôi muốn cho mẹ thấy tôi đã trưởng thành và có thể giúp đỡ của mẹ. Mọi chuyện vẫn êm đẹp nếu tôi không nổi hứng cùng chúng bạn nhảy xuống sông nghịch nước. Ban đầu tôi men ở

gần bờ, rồi sau đi ra ngày một xa mà không hề biết. Tôi bất ngờ trượt chân vào vùng nước sâu, tôi chói với, khua chân, đập tay cầu cứu. Rồi tôi lả dần, lịm đi và không còn biết gì nữa.

Có lẽ sau đó ai đấy nhìn thấy nên đã ra cứu tôi, mang tôi về nhà, có lẽ lúc ấy tôi đã như một con cá mắc cạn, người lả đi, môi tím tái. Tôi không biết gì cả cho đến sáng hôm sau, lờ mờ mở mắt ra thì thấy mẹ ngủ gục bên cạnh. Trên mặt mẹ vẫn còn ướt đầm nước mắt, những giọt nước mắt vẫn còn vương trên mi, tay mẹ nắm chặt lấy tay tôi. Tôi thấy người mỏi và nóng nên khẽ cựa mình. Thấy tôi cử động, mẹ choàng tỉnh, cuống cuống hỏi han và ôm lấy tôi. Mẹ ghì chặt tôi vào lòng, có cảm giác tôi không thể thở được nữa. Có lẽ mẹ sợ mất tôi. Người thân duy nhất còn lại bên mẹ. Mẹ để tôi nằm xuống không mắng mỏ, không quát tháo, chỉ nhìn, nhìn thấu tôi,... đôi mắt vừa sầu bi, buồn thảm vừa vui mừng,... tôi không biết diễn tả sao cho hết ánh mắt ấy. Chỉ biết đến tận bây giờ tôi vẫn ám ảnh.

Một đêm thức chăm tôi mẹ gầy rộc đi, có lẽ vì lo cho tôi mà mẹ gầy nhanh đến vậy, mẹ bỏ bê cả buôn bán, chợ búa – việc mà mẹ yêu nhất trên đời, mẹ chưa bỏ buổi chợ nào kể cả những ngày mưa bão hầy gió lạnh. Mẹ ở nhà quanh quẩn bên tôi, tôi cần gì mẹ sẽ đem đến tận nơi. Lần đầu tiên tôi thấy mẹ mình như vậy. Nhà tôi vốn nghèo nên chẳng có gì tẩm bổ, nên những bữa cơm hôm đó mẹ nhường cả quả trứng bé tí hon cho tôi ăn. Mẹ chỉ ăn rau và luôn nói, có rau là đủ chất rồi. Còn tôi, tôi lại nghĩ rằng đó là mẹ nói thật, tôi ăn hết cả quả trứng mà chẳng hề suy tư, chẳng hề biết rằng đó là lời mẹ nói dối. Mãi sau này khi lớn lên, khi đã hiểu chuyện hơn tôi mới thấu hiểu những lời mẹ mắng, những lần mẹ đánh và cả những lời mẹ nói dối khi xưa.

Giờ cuộc sống của hai mẹ con đã dần ổn hơn, mẹ đã không còn vất vả như xưa nữa. Nhưng mỗi lần nghĩ về mẹ, nghĩ về những năm tháng nhọc nhằn nuôi tôi khôn lớn tôi lại thầm cảm ơn mẹ. Nếu không có mẹ có lẽ sẽ không có tôi mạnh mẽ, trưởng thành và khôn lớn như ngày hôm nay. Cảm ơn mẹ của con.